

Peringatan-Peringatan Sajajar - Nomer Tilu

Panguatan Talatah Nubuat: Prosés Pangujian Nu Saterusna tina Malaikat-malaikat Wahyu

Jeff Pippenger
2023-08-08

Urang nutup tulisan anu pamungkas ku ngaidentifikasi yén katilu malaikat dina Wahyu opat welas masing-masing nyekel hiji pekabaran dina leungeunna. Malaikat kadua jeung katilu dipidangkeun mawa hiji “gulungan,” bareng jeung aranjeunna nalika maranéhna turun mawa pekabaranna. Unggal malaikat ngawakilan hiji pekabaran, jeung datangna unggal pekabaran nimbulkeun hiji pangaruh. Malaikat kahiji sumping dina taun 1798. Pekabaran éta dibuka segelna sarta aya paningkatan pangaweruh ngeunaan pangadilan anu bakal datang. Paningkatan pangaweruh éta ngahasilkeun dua golongan panyembah. Nalika malaikat kadua sumping, pekabaran ngeunaan ragragna kaum Protestan dibuka segelna sarta aya paningkatan pangaweruh, sarta dua golongan dihasilkeun. Nalika pekabaran Seruan Tengah Peuting sumping dina 22 Oktober 1844, éta dibuka segelna dina pasamoan kemah Exeter, sarta aya paningkatan pangaweruh, jeung dua golongan parawan dihasilkeun. Nalika malaikat katilu sumping dina 22 Oktober 1844, pekabaran malaikat katilu jeung sakabéh anu diwakilkeun ku éta dibuka segelna, sarta aya paningkatan pangaweruh, jeung dua golongan dihasilkeun.

Ciri séjén anu kapanggih dina para malaikat aya patalina jeung pangrojong kakawasaan kana pesen-pesen malaikat. Pesen malaikat kadua dikuatkeun ku pesen Pekik Tengah Peuting, sakumaha geus dipintonkeun ku artikel saméméhna, tapi Pekik Tengah Peuting henteu digambarkeun ku hiji malaikat tunggal, tapi ku loba malaikat. Sajarah anu pakait jeung malaikat kadua jeung Pekik Tengah Peuting némbongkeun yén pesen malaikat kadua dikuatkeun nalika Pekik Tengah Peuting ngahiji jeung éta. Dina buku anu sarua urang dibéjaan:

“Kuring ningali malaikat-malaikat lunta-lanto di sawarga. Maranéhna turun ka bumi, tuluy naék deui ka sawarga, nyiapkeun pikeun kajadian hiji perkara anu penting. Saterusna kuring ningali malaikat séjén anu perkasa, diutus pikeun turun ka bumi, sarta ngahijikeun sorana jeung malaikat katilu, jeung méré kakawasaan jeung kakuatan kana pesenna. Kakawasaan jeung kamulyaan anu gedé dipasrahkeun ka éta malaikat, sarta nalika anjeunna turun, bumi jadi caang ku kamulyaanana. Cahaya anu miheulaan jeung anu nuturkeun éta malaikat nembus ka mana-mana, nalika anjeunna sasauran kalayan rosa, ku sora anu tarik, saurna, Babul nu agung geus rubuh, geus rubuh, sarta geus jadi tempat cicingna setan-setan, jeung pangkengna unggal roh jahat, sarta kurungan unggal manuk anu najis jeung pikageuleuheun. Pesen ngeunaan rubuhna Babul, sakumaha anu dipasihkeun ku malaikat kadua, dipasihkeun deui, kalayan tambahan ngeunaan karuksakan-karuksakan anu geus asup ka garéja-garéja ti saprak 1844. Pagawéan malaikat ieu datang dina waktuna anu merenah, sarta milu dina pagawéan panungtungan anu agung tina pesen malaikat katilu, nalika éta pesen ngagedéan jadi panginget anu tarik. Jeung umat Allah dipersiapkeun di mana-mana pikeun nangtung dina mangsa panggoda anu moal lila deui baris maranéhna sapatemon. Kuring ningali cahaya anu gedé

ngancik kana maranéhna, sarta maranéhna ngahiji dina éta pesen, jeung kalayan henteu sieun ngumumkeun kalayan kakawasaan anu gedé pesen malaikat katilu.”

“Malaikat-malaikat diutus pikeun nulungan malaikat anu kawasa ti sawarga, sarta kuring ngadéngé sora-sora anu siga kadéngé di unggal tempat, Kaluar maranéh ti dinya, umat-Ku, supaya maranéh ulah milu kana dosa-dosana, jeung supaya maranéh ulah narima tina bala-balana; sabab dosa-dosana geus ngahontal ka sawarga, jeung Allah geus émut kana kajahatan-jajahatanana. Ieu pesen téh siga hiji tambahan kana pesen katilu, sarta ngahiji jeung éta, sakumaha panyambat tengah wengi ngahiji jeung pesen malaikat kadua dina taun 1844. Kamulyaan Allah ngancik kana para wali anu sabar jeung ngadagoan, sarta maranéhna kalayan teu sieun maparin pangéling-ngéling panungtungan anu khidmat, ngawawarkeun ragragna Babul, sarta nyaur umat Allah supaya kaluar ti dinya; supaya maranéhna bisa luput tina hukumanana anu pikasieuneun.” Spiritual Gifts, jilid 1, 193, 194.

Panginget tengah wengi ngahiji jeung malaikat kadua, sarta malaikat dina Wahyu dalapan welas ngahiji jeung malaikat katilu; jeung nalika anjeunna ngahiji jeung malaikat katilu, anjeunna keur ngulang ngahijina Panginget Tengah Wengi jeung malaikat kadua dina awal Adventisme. Dumasar kana dua saksi, nyaéta malaikat kadua jeung katilu, unggal amanat malaikat miboga amanat sekundér anu maparin kakuatan ka éta amanat. Dua saksi ieu ngajar yén nalika amanat malaikat kahiji sumping dina sajarah, sanggeus éta tangtu kudu aya hiji mangsa nalika éta amanat dikuatkeun ku hiji amanat sekundér. Tangtu baé ieu ogé leres pikeun malaikat kahiji. Dina paragraf kahiji tina petikan panjang anu kakara ku urang ditepikeun, Sister White ngaidentifikasikeun ciri-ciri anu sarua ka malaikat kahiji sakumaha anu ku Yohanes dipasihkeun ka malaikat dina Wahyu dalapan welas nalika anjeunna nyatakeun, “Kuring dibéjaan yén tugasna nyaéta nyaangan bumi ku kamulyaan-Na, sarta ngingetan manusa ngeunaan murka Allah anu bakal datang.” Jelas yén dina petikan éta anjeunna nuju nyarioskeun malaikat kahiji.

Pesen malaikat nu kahiji sumping dina taun 1798, sarta satuluyna dipaparin kakawasaan dina 11 Agustus 1840, nalika kakawasaan unggul Ottoman lirén. Dina mangsa éta malaikat anu kuat dina Wahyu sapuluh turun ti sawarga sarta nempatkeun hiji sukuna dina darat jeung hiji deui dina laut. Anjeunna ngagambarkeun pangkakawasaan pesen malaikat kahiji, sarta ieu anu nandaan yén padamelan malaikat kahiji téh padamelan anu sarua jeung malaikat dina Wahyu dalapan welas. Duanana kedah nyaangan bumi ku kamulyaan maranéhna, nanging malaikat dina Wahyu dalapan welas ngahiji jeung malaikat katilu, sakumaha Ceurik Tengah Peuting ngahiji jeung malaikat kadua sarta sakumaha malaikat anu turun dina Wahyu sapuluh ngahiji jeung malaikat kahiji.

Ku kituna, nalika malaikat kahiji sumping, aya hiji pesen anu dibuka segelna anu ngahasilkeun dua golongan panyembah. Nalika pesen malaikat kahiji dikuatkeun ku malaikat tina Wahyu sapuluh, anjeunna nyepeng dina leungeunna hiji kitab leutik anu diparéntahkeun ku anjeunna ka Yohanes supaya didahar, anu nandakeun yén anjeunna mawa hiji pesen, muka segelna, sarta éta ngahasilkeun dua golongan panyembah. Nalika malaikat kadua, Pekik Tengah Peuting, jeung malaikat katilu sumping, aya hiji pesen anu dibuka segelna anu nguji sarta ngahasilkeun dua golongan panyembah.

Petikan anu keur urang bahas nekenkeun, ku ngabandingkeun sajarah Kristus jeung sajarah kaum Millerit, yén prosés pangujian anu lumangsung sacara runtuyan dina sajarah Millerit téh ogé lumangsung dina jaman Kristus, nyaéta ahir Israil baheula. Lamun hiji prosés pangujian anu lumangsung sacara runtuyan kajadian dina awal Israil rohani jeung dina ahir Israil baheula, mangka bakal aya prosés pangujian anu lumangsung sacara runtuyan dina ahir Israil rohani, sakumaha aya dina awal Israil baheula.

Dina sajarah Millerite, ieu ngawakilan lima kali dibukana segel anu nguji sarta ngahasilkeun dua golongan panyembah ti taun 1798 nepi ka 22 Oktober 1844. Ieu petikan écés ngajarkeun yén lamun anjeun gagal dina hiji tés, anjeun moal lulus dina tés salajengna, sabab anjeun moal pisan nyobaan. Éta ogé écés yén dina mangsa Kristus, prosés pangudagan téh ditungtungan ku kaayaan umat perjangjian anu dipilih baheula aya dina poék anu sampurna dina hal rencana kasalametan. Daniel jeung Yohanes ngawakilan jalma-jalma anu ngadangukeun sora di tukangeun maranéhna, nyaéta jalma-jalma anu parantos ngalangkungan hiji prosés pangudagan anu maju satapak-satapak, anu nungtut panalungtikan pribadi kana unggal bebeneran anyar anu dibuka segelna.

Kitab Daniel jeung Wahyu téh hiji kitab, sarta Daniel jeung Yohanes téh dua saksi tina éta hiji kitab. Hiji saksi nyaéta awal kitab éta, sarta saksi nu séjén nyaéta tungtung kitab éta. Duanana saksi ngalaman pati jeung hudang deui sacara simbolis; nu saurang dianiaya ku karajaan Médo-Pérsia, (anu ngalambangkeun Amérika Sarikat) sarta nu saurang deui dianiaya ku Roma, (anu ngalambangkeun kapapaan). Yohanes keur dianiaya lantaran anjeunna ngajaga Sabat, saluyu jeung Daniel nu dianiaya ku sabab nampik ngarobah prak-prakan ibadahna. Bareng maranéhna ngawakilan jalma-jalma dina ahir dunya anu dianiaya ku sabab nampik narima ibadah Minggu pikeun ngagantikeun Sabat poe katujuh.

Jalma anu digambarkeun ku Daniel jeung Yohanes geus atawa bakal jadi jalma-jalma anu diségél, sabab nalika Daniel diasupkeun ka guha singa ku lantaran henteu nurut kana “katetepan” raja, raja nyégél batu éta, supaya maksudna ulah dirobah. Daniel diségél pikeun kalanggengan, sabab katetepan raja kitu deui kakawasaan segélna teu bisa dirobah, nurutkeun hukum urang Média jeung Pérsia. Segél raja ditempatkeun kana hiji batu sarta panto éta ditutup. Panto éta ditutup dina hukum Minggu, sarta teu aya saurang ogé anu bisa muka panto éta, sakumaha panto ogé ditutup dina 22 Oktober 1844. Ieu téh hiji gambaran basajan ngeunaan pentingna mertimbangkeun lain ngan kajadian-kajadian nu buat anu ditepikeun dina hiji nu buat, tapi ogé pentingna nerapkeun kaayaan-kaayaan anu ngurilingan nabi nalika anjeunna digambarkeun dina éta carita.

Tapi ieu ogé mangrupa gambaran ngeunaan kakawasaan tina mertimbangkeun awalna (kitab Daniel) babarengan jeung ahirna (kitab Wahyu) minangka dua saksi tina nu buat anu sarua, sabab dua saksi téh anu diperlukeun pikeun netepkeun hiji kanyataan Alkitabiah. Kajadian-kajadian anu geus diramalkeun jeung gambaran ngeunaan kagiatan para nabi anu patalina jeung nu buat éta, duanana sarua diilhamkeun.

Sakabéh Kitab Suci dipaparinkeun ku ilham Allah, sarta aya gunana pikeun pangajaran, pikeun nyaram kasalahan, pikeun ngabenerkeun, pikeun ngadidik dina kabeneran: supaya manusa Allah jadi sampurna, kacukupan sapinuhna pikeun sagala pagawean anu hade. 2 Timoteus

3:16, 17.

Lamun kajadian-kajadian nu diprediksikeun dina Alkitab téh ngagambarkeun ahir dunya, mangka gambaran ngeunaan nabi éta jeung kaayaan sabudeureunana nalika anjeunna narima sarta nyaksian éta ramalan ogé mangrupa gambaran ngeunaan ahir dunya. Ku sabab éta, nalika kaayaan sabudeureun jeung kagiatan saurang nabi digambarkeun sacara profétis—nabi éta mangrupa gambaran umat Allah dina ahir dunya. Ku ayana pamahaman éta, nalika urang ngahijikeun garis ramalan Élia dina kitab Malakhi jeung garis-garis Wahyu opat welas jeung dalapan welas, éta kabéh nyaksian sajarah amanat pangéling-panungtungan—nanging kasaksianana téh dua rupa.

Pesen éta ngawengku kajadian-kajadian anu geus diprediksikeun nu sipatna éksternal ka umat Allah, sarta aya kasaksian sékundér anu ngawengku pangalaman nabi nalika narima jeung ngawarwarkeun éta pesen. Konsép profétis ngeunaan dua garis profétis anu ngagambarkeun sisi éksternal jeung internal tina sajarah anu sarua geus dipikawanoh sarta dicatet dina rékaman umum ku para panaratas Adventisme. Conto klasik tina panerapan ieu ku para panaratas, dina pamadegan abdi, nyaéta nalika maranéhna ngaidentifikasi yén tujuh jemaat dina Wahyu jeung tujuh segel dina Wahyu téh mangrupa sajarah-sajarah paralel anu ngaidentifikasi sajarah internal jeung éksternal gareja. Segel-segel ngagambarkeun sajarah éksternal, ari jemaat-jemaat ngagambarkeun sajarah internal.

Pesen Élia dina kitab Malaki, Wahyu pasal opat welas jeung dalapan welas, nangtukeun pesen pangwawadian panungtungan anu sarua, anu dina Wahyu pasal hiji ogé disebut “Wahyu Yesus Kristus.” Dina pasal hiji, Allah Rama masrahkeun éta pesen ka Kristus, tuluy ku Anjeunna dipasrahkeun ka Jabrail, tuluy ku Jabrail dipasrahkeun ka Yohanes, anu saterusna ngirimkeunana ka jamaah-jamaah. Pesen Élia, kitu deui pesen-pesen anu digambarkeun dina Wahyu pasal hiji, opat welas, jeung dalapan welas, téh saéstuna pesen anu sarua pisan.

Jeung ruh para nabi tunduk ka para nabi. Sabab Allah teh lain nu ngabalukarkeun kacow, tapi karapihan, sakumaha di sakabéh jamaah para suci. 1 Korinta 14:32, 33.

Salawasna ieu téh pesen anu sarua, sabab “roh para nabi tunduk ka para nabi.” Kecap anu ditarjamahkeun jadi “tunduk” dina éta ayat hartina, “nundukkeun; sacara refleksif taat: – aya dina kataatan (taat), nempatkeun di handapeun, nalukkeun ka, jadi (ngajadikeun) tunduk (ka), aya (ditempatkeun) dina katundukan (ka, di handapeun), nyerahkeun diri ka.” Sakabéh nabi satuju silih sarta aya dina katundukan ka nu séjén atawa lamun henteu, pesen anu maranéhna pasihkeun bakal nimbulkeun kabingungan.

Sakabéh gambaran nubuat ngeunaan amanat pangéling panungtungan ngagambarkeun amanat anu sarua. Ieu téh rarancang Gusti yén jalma-jalma anu dianggap “wijaksana” dina misil sapuluh parawan, anu ogé disebut “wijaksana” anu “ngarti” kana “nambahanana pangaweruh” nalika kitab Daniel dibuka segelna; kersa Gusti nyaéta sangkan anu “wijaksana” mikawanoh amanat husus éta nalika segelna dibuka. Pangakuan éta kahontal ku nerapkeun métodologi ulikan Alkitab anu sacara husus diidentifikasi dina Alkitab sorangan. Métodologi éta dilaksanakeun saluyu jeung Yesaya dua puluh dalapan ngaliwatan prosés ngahijikeun rupa-rupa garis nubuat anu ngabahas hiji subjék biblikal, tuluy dipapadankeun silih sajajar, supaya netepkeun kajadian-kajadian nubuat anu bener.

Abdi nyuhunkeun kasabaran anjeun sakumaha urang mungkas ieu tulisan di dieu, sareng bakal neraskeun ieu pikiran dina tulisan salajengna.